

РАДИСЛАВ КОНДАКОВ

АНИЕЛ

chitanka.info

Пурпурни небеса обгърнаха Аниел, един от ангелите на Бога.
Аметистово сияние го изпълни, като Божествен пратеник на
незнайни светове, и виолетов вихър го издигна високо.

И чу гласът Божий:

„Слушай, мой верни Аниеле, заръка от Отца ти се
дава! Иди и на всяко и създание Мое живота ти проследи
— от зората, та до сетния му ден.

Виж благата що отредил съм, в Мир и Правда ли
пребъдват?

Че изобилието ми вечно е, и краят му се не вижда!

Но, иди Аниеле, че злосторници явиха се!

Против Правдата Ми дела вършат, та блага от чедата
Ми отнемат!

Иди и провери!“

И полетя ангелът, носен на крилете на Любовта, та вси звезди
преброди в безкрайната небесна шир.

Но трудна бе Божията заръка.

Тръгна тогава Аниел Святата Книга на Адонаил да търси. А
Адонаил бе един от великите ангели Божии, и близки другари бяха с
Аниел.

Небесната шир сбра се, а милиони звезди слова занизаха.
Великата Книга на Живота се разтвори, и нечувани тайни пред ангела
разкри. Но — недоволен остана Аниел: това, което искаше — не
намери!

И рече:

„Нима е възможно от тази Книга свещена — нещо да
липсва? И Божии Слова да бъдат заличени?“

Усъмни се тогава Аниел в Адонаил, и тъмна сянка го изпълни.
Отровни пипала на недоверие към светлия ангелски лик запълзяха...

И тъга се изписа на Божието лице.

Верно бе: страници липсваха от Книгата, и — Аниел не ги откри! Но попита ли Адонаил и при Вечния потърси ли ги?

И като тежка скала надолу полетя, а ума му в шеметен вихър се изгуби.

Защото — тежко е съмнението!

Роди се Аниел на земята — роди се, като хром несретник с тежка съдба.

И долу другари не намери — сам бродеше сред чужди. А едничкия му спомен от Небето бе този — нуждата от добро.

Правеше скитникът добро — но то оставаше в тайна. И скръб и болка бяха обсебили душата му.

Смили се Всевишния и своя ангел при себе си прибра.

И запитва Аниел Бога:

— Отче, защо се случи това с мен — защо паднах? Нима заслужих тази участ — на бездомен скитник — дори от хората отхвърлен!?

Но сянка на тъга мина през Божието лице — и ехо на небесна скръб отекна във Всемира. И изпрати Отец своя ангел пак на земята.

Защото, малка грешка — до големи страдания води!

Като царска щерка се роди великият ангел и красотата ѝ беше неземна. Баща ѝ беше великият и могъщ цар Алтасар, от когото всички се бояха и почитаха. Знаеше цар Алтасар, че само един син и една дъщеря ще има — така предrekli маги и звездобройци. И реши тогава царя зорко да пази дъщеря си — само негова да е красотата ѝ. Полудял от безумна ревност, Алтасар забрани мъжко око да гледа принцесата. И тя живееше, затворена в разкошен дворец — обградена от слугини и придворни.

Но — тя бе сама: волна птица в златен кафез!

Хората я обичаха и често идваха при нея — да се поклонят.

Защото разреши Алтасар отпосле тези посещения — за да разсее тъгата ѝ.

Но — тя бе тъжна: красиво цвете в тъмнина държано!

И чудеше се царската дъщеря: защо идват тези хора при нея? Откъде тази почит и обич?

Защото не помнеше, че отдавна, в далечни времена, един сакат клетник правеше добрини на много хора.

На същите, които сега идваха в двореца...

Минаха тридесет години и Бог прибра при себе си своя ангел.

И запита го Вечният:

— Узна ли защо долу бе пратен, Аниеле — разбра ли защо падна?

Погледна Аниел към Книгата на звездите, а там пишеше:

„Малкото съмнение — до голямо нещастие води!“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.